

Arrest

nr. 80 979 van 10 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUKENS, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 16 juli 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 december 2010.

1.3. Op 15 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 3 mei 2011. Bij arrest nummer 62 776 van 7 juni 2011 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

1.4. Op 3 oktober 2011 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

1.5. Op 30 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 januari aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren te Bagdad op 15 november 1980. Uw moeder is Koerdische, maar u hebt geen banden met familieleden in het Noorden. U bent een seculiere Arabier en woonde het grootste deel van uw leven in Al Kut, Wassit in Zuid-Irak. Tot u ongeveer tien jaar was, woonde u met uw ouders in Dora, Bagdad. Rond 1990 verhuisden jullie naar Al Kut, omdat uw vader daar ging werken. Na de val van het regime begon u te werken met computers, eerst in de koop en de verkoop en vanaf 2008 in een internetwinkel. Verder was u sinds 2005 ook werkzaam als magazijnier bij Al Sadeer, een firma die verschillende producten aan de Amerikanen leverde. Vanaf midden 2006 werkte u tevens in Al Kut bij de Directie voor Waterplanten, waar u instond voor het fotokopiëren. Omwille van het feit dat u seculier was, deed u niet mee aan religieuze sjiïetische gelegenheden. Hierdoor werd u door de mensen uit uw buurt als soenniet of ongelovige aanzien. Ze beledigden u en bovendien werd u op uw werk geen vast contract aangeboden, ook omdat u geen invloedrijke familie had. Vrienden waarschuwden u dat u niet te veel mocht zeggen omdat u als heiden werd beschouwd omdat u familieleden hebt die met buitenlandse vrouwen zijn gehuwd. Mensen in de wijk lieten u voelen dat u een ongelovige was. Op 5 mei 2010 ging u voor het laatst werken bij de Directie voor Waterplanten, die dag werd u door onbekenden ontvoerd en dan gedurende zeven dagen vastgehouden. U werd onmiddellijk vrijgelaten nadat uw vader het overeengekomen losgeld aan de ontvoerders betaalde. Voor u Irak verliet, verbleef u vanaf 14 mei 2010 bij uw tante in Iskan, Bagdad. Op 13 juli 2010 verliet u Irak. Met het vliegtuig reisde u via Turkije naar België waar u op 16 juli 2010 aankwam en diezelfde dag op de luchthaven asiel aanvroeg. Ongeveer een jaar later, op 2 juli 2011 werd uw vader vermoord in Bagdad. Enkele dagen later vertrok uw moeder naar Bagdad, waar ze bij haar zus ging wonen. Ongeveer anderhalve maand later werd op uw huis in Kut geschreven dat uw huis niet te koop of te huur mocht gesteld worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd.25/04/2010), uw nationaliteitsbewijs (dd.06/06/1998), uw badge van Al Sadeer, een document van Al Sadeer, medische attesten van Irak en van België, de overlijdensakte van uw vader en de aangifte bij de politie van de dood van uw vader. Tevens legt u kopieën voor van uw diploma van de middelbare school, een contract van de directie waterplanten, ontvangstbewijzen van salarissen, een contract van Haidar bij Al Sadeer, een badge van Haidar, het nationaliteitsbewijs van de Joegoslavische vrouw die met uw oom trouwde, een foto van de zoon van uw oom die zelf met een Roemeense trouwde, de identiteitskaarten van uw moeder, vader, zus, broer en van Haidar en zijn kinderen. Bovendien konden we via de 1 luchtvaartpolitie van Zaventem ook een kopie van uw paspoort (dd.17/06/2010) verkrijgen. Na het tweede gehoor bezorgde u via e-mail nog twee links naar filmpjes van aanslagen en kopieën van het paspoort van uw broer Ammar met een visum voor Frankrijk, een verzendingsbewijs uit Frankrijk, het paspoort van Haidar, een aanbevelingsbrief van Haidar, een mail van Haidar waarin hij vertelt wat hij van werk heeft gedaan, een document met de samenstelling van het Al Sadeer bedrijf en andere documenten in verband met Haidar's werkzaamheden waaronder facturen, mails over bestellingen en betalingsgegevens.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 - van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste gehoor als een van de redenen voor uw problemen aanhaalt dat u voor de Amerikanen werkte (CGVS-1 p.15). Echter uw kennis met betrekking tot deze werkzaamheden blijkt zeer beperkt. Hoewel jullie leverden aan de Amerikanen, kunt u niet de naam noemen van de Amerikaanse basis waaraan jullie leverden. U weet tevens niet welke eenheden erbij gestationeerd zijn, u weet niet welke belangrijke personen daar rondlopen of aan welke diensten er juist geleverd werd. U komt niet verder dan de algemene benaming "De Amerikaanse basis"

en kunt ook geen namen noemen van Amerikanen waarmee jullie zaken deden. Bovendien verklaart u dat Al Sadeer alle soorten goederen leverde, onder andere zakdoekjes, shampoo, afwasmiddel et cetera. Dit valt echter niet te rijmen met de beschrijving die op uw badge vermeld staat, namelijk kantoorbenodigdheden (CGVS-2 p.18-20). De door u gegeven antwoorden op deze vragen doen sterk twifelen aan het feit of u daadwerkelijk bij het Al Sadeer bedrijf, dat aan de Amerikanen zou hebben geleverd, hebt gewerkt.

Ook het document met de samenstelling van Sadeer komt niet overeen met uw verklaringen. Zo komt de functie die u zichzelf toeschreef tijdens het gehoor, verantwoordelijke van het magazijn, niet overeen met hetgeen in dit document vermeld wordt, namelijk leveringswerker (CGVS-2 p.17). Bovendien wordt de naam van uw vader ook niet in dit document opgenomen, wat vreemd is aangezien u verklaart dat uw vader deze zaak samen met Haidar uitbaatte (CGVS-2 p.17).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft uw tewerkstelling bij Al Sadeer. U verklaart immers in eerste instantie gewerkt te hebben bij het Amerikaanse bedrijf Al Sadeer (CGVS-1 p.10). Tijdens het tweede gehoor blijkt echter dat Al Sadeer geen Amerikaans bedrijf is, maar integendeel een Irakees bedrijf opgericht door uw vader en schoonbroer (CGVS-2 p.17). Ook haalt u tijdens het eerste gehoor aan dat u dit werk niet officieel maar in het geheim deed (CGVS-1 p.10), terwijl u tijdens het tweede gehoor zegt dat dit niet het geval was aangezien het een bedrijf van uw vader en uw schoonbroer Haidar was (CGVS-2 p.19). Dat u over zulk essentieel element dergelijke incoherente verklaringen aflegt, laat weinig ruimte geloof te hechten aan uw vermeende werkzaamheden. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u, hoewel u tijdens het tweede gehoor verklaart dat uw vader de oprichter was van Sadeer en er nog bleef werken na uw vertrek, op een ander moment verklaart dat uw vader slechts één job had, namelijk voor een bedrijf met een naam die lijkt op "Zahrat al Khaleej" (CGVS p.4). Dergelijke discrepanties ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw werk voor het bedrijf Sadeer. Aangezien u uw problemen linkt met dit werk, rijzen er bijgevolg ook twijfels over uw beweerde vluchtmotieven.

Ook wat andere aspecten van uw verklaringen betreft vielen nog inconsistenties te bemerken. Zo viel er een incoherentie te bemerken in verband met uw ontvoering zelf. Wanneer hierover gerichte vragen worden gesteld verklaart u immers dat u met een list in de auto werd gelokt bij een busstation (CGVS-1 p.16 en CGVS-2 p.21). Maar op een ander moment verklaart u dat bij de ontvoering iemand u bij de kleren trok toen u met een vriend op straat liep (CGVS-2 p.5). Tijdens eerste gehoor haalt u geen concrete aanwijzing aan dat u omwille van uw seculiere levenswijze of omwille van uw werk bij Al Sadeer zou zijn ontvoerd. Uit uw verklaringen blijkt immers enkel dat u vermoedt dat u om losgeld werd ontvoerd (CGVS-1 p.15, 17, 20). Zo hebben uw ontvoerders het enkel over losgeld gehad en hebben ze u verder niets verteld (CGVS-1 p.20). Bovendien werd u meteen vrijgelaten van zodra de ontvoerders dit geld van uw vader ontvingen (CGVS-1 p.15). U geeft wel te kennen dat uw ontvoerders u als heiden beschouwden, maar u kunt niet aangeven wat maakte dat u daarvan uitging. Ze hebben immers niets vermeld in verband met het feit dat u heiden zou zijn tijdens of na uw ontvoering (CGVS-1 p.20). In het tweede gehoor verklaart u daarentegen dat u uw ontvoerders zou hebben horen spreken over religieuze strekkingen en werk voor de Amerikanen (CGVS-2 p.22).

Ook wat uw verklaringen omtrent de daders van de ontvoering betreft is er tijdens het tweede gehoor 2 enige afwijking merkbaar ten opzichte van uw eerdere verklaringen. Eerst schreef u de ontvoering immers toe aan onbekende daders, u had zelfs geen idee van welke organisatie hierachter zat. U zou tijdens uw ontvoeringen wel sjiitische tekeningen hebben gezien maar geen idee hebben gehad welke organisatie er achter de ontvoering zat (CGVS-1, p.16, 18). Tijdens het tweede gehoor verklaart u echter dat u vermoedt dat het Mehdi leger erachter zat, omwille van de religieuze foto's en het uniform dat u zag tijdens uw ontvoering (CGVS-2 p.10, 23). Het is vreemd dat u dan deze speculatie niet kon maken tijdens het eerste gehoor, u vermeldde toen immers ook dat u een uniform zag tijdens uw ontvoering (CGVS-1 p.17). Ook over het tijdstip van uw beslissing Irak te verlaten sprak u zichzelf tegen. Zo haalt u eerst aan dat u niet onmiddellijk van plan was het land te verlaten toen u naar Bagdad vertrok (CGVS-1 p.4). Hoewel u nadien verklaart dat u nog tijdens uw ontvoering had beslist Irak te verlaten (CGVS-1 p.14). Dergelijke incoherente verklaringen over uw ontvoering laten weinig ruimte om geloof te hechten aan uw vluchtrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat u van uw ontvoering geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen.

Moest er toch nog enig geloof kunnen worden gehecht aan de door u ingeroepen ontvoering, moet worden vastgesteld dat u voorts geen aanwijzingen als zouden u of uw familie later nog problemen hebben gekend met uw ontvoerders. Zelf bent u nog gedurende een periode van twee maanden in Bagdad verbleven na uw ontvoering. In die tijd hebt u niet de moeite genomen nog te informeren naar de situatie in Kut, terwijl uw familie daar op dat moment wel nog woonde. In Bagdad hebt u geen problemen meer ondervonden (CGVS-2 p.24). Bovendien bent u voor uw vertrek naar België zelfs nog naar uw huis in Kut teruggekeerd om enkele documenten op te halen (CGVS-1 p.4). Niemand heeft nog iets gehoord van de ontvoerders en u haalt aan dat er niemand meer naar u is komen vragen. Bovendien kunt u ook geen voorbeelden aanhalen van anderen die werden ontvoerd na uw ontvoering (CGVS-2 p.25-26). U hebt dus niet aannemelijk kunnen maken dat u bij uw terugkeer naar Irak een reëel risico loopt terug te worden ontvoerd.

Behalve deze ontvoering haalt u als enige feiten die u persoonlijk zou hebben meegemaakt aan dat u gediscrimineerd werd omwille van uw seculiere overtuiging slachtoffer van zou zijn, met name onder andere dat u op café niet mocht zeggen wat u wilde (CGVS-1 p.19) en dat u op uw werk bij de Directie voor Waterplanten geen contract van onbepaalde duur kreeg (CGVS-1 p.18). Daarnaast zou u geregeld aangesproken zijn en zou men u hebben laten voelen dat u een ongelovige bent. Zo hier, in het licht van bovenstaande opmerkingen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen, al enig geloof aan mag worden gehecht, moet worden opgemerkt dat deze feiten niet als voldoende zwaarwichtige aanwijzingen kunnen worden beschouwd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Temeer omdat u voordien aanhaalde dat de directeur meestal vriendelijk tegen u was en u met verlof liet gaan omdat hij wist dat u ziek was (CGVS-1 p.9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en gerichte vervolging vanwege de autoriteiten of andere groeperingen.

Over het feit dat men u er regelmatig op wees dat als een Irakees zich bekeert tot een andere godsdienst het beter is dat deze persoon dan door een landgenoot wordt gedood (zie gehoorverslag CGVS I, p. 15) en dat men u al grappend verweet een heiden te zijn (zie gehoorverslag CGVS-1, p. 19), kan worden gezegd dat dergelijke incidenten onvoldoende zwaarwichtig en te weinig concreet zijn om als een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, naast deze opmerkingen, geen andere concrete problemen had met de personen die deze opmerkingen maakte, en dit terwijl u al jarenlang in dezelfde stad woonde en het om mensen uit uw buurt ging die deze opmerkingen maakten (zie gehoorverslag CGVS-1 p. 19).

Met betrekking tot de moord op uw vader, moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat deze kan worden beschouwd als een aanwijzing dat u persoonlijk wordt geviséerd in Irak. Vooreerst moet ook hieromtrent worden opgemerkt dat er twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas. Zo dient, wat de dood van uw vader betreft, te worden opgemerkt dat u over bepaalde essentiële elementen hieromtrent niet op de hoogte bent. Zo weet u niet precies waar uw vader vermoord werd in Bagdad (CGVS-2 p.2). Verder is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u de werkgevers van uw vader hier verantwoordelijk voor acht, maar niet kunt aangeven hoe de directeur van dat bedrijf heette en bovendien zelfs niet met zekerheid de naam van dit bedrijf kunt geven. Bovendien kunt u niet op overtuigende wijze verduidelijken waaruit u precies afleidt dat de dood van uw vader te maken heeft met zijn werkgevers. Ze zouden hem dood willen omwille van zijn religieuze gedachten en omdat hij niet aan fraude wilde meewerken, nochtans heeft hij gedurende jaren voor dit bedrijf gewerkt. U haalt enkel aan dat hij door zijn werk bewust naar Bagdad werd gestuurd om gedood te worden. Nochtans zegt u zelf dat hij zoals andere werknemers naar Bagdad werd gestuurd om bouwmaterialen te halen (CGVS-2 p.3-4). Hieruit blijkt dus dat het niet ongewoon was voor het bedrijf om werknemers 3 naar Bagdad te sturen en dit wil dus zeker niet automatisch zeggen dat ze het plan hadden hem te doden. Voorts is het ook opmerkelijk dat u niet weet welke problemen uw vader op zijn werk ondervond. U weet wel dat hij fraude had ontdekt en dat het iets met religie te maken had, maar welke concrete problemen hier dan voor uw vader uit voortvloeiden, weet u niet. U zegt echter zelf dat hij thuis aanhaalde dat hij problemen ondervond op zijn werk. Het is dan ook vreemd te moeten vaststellen dat u hier niet verder naar geïnformeerd hebt, hoewel u hiervan al op de hoogte was sinds het begin dat hij voor dit bedrijf werkte (CGVS-2 p.6, 7). Bovendien haalde u niets aan in verband met deze problematiek tijdens het eerste gehoor. Dit doet twijfelen aan de ware toedracht van deze gebeurtenissen.

Ook al als de moord op uw vader heeft plaatsgevonden om de reden die u aanhaalt, namelijk omwille van de problemen die hij op zijn werk bij het bouwbedrijf ondervond, kan dit nog steeds niet

gelinkt worden aan uw ontvoering en kan dit derhalve dus niet worden aanzien als een aanwijzing dat u nog steeds door uw ontvoerders wordt gezocht. Deze gebeurtenissen vonden echter pas een jaar na uw vertrek uit Irak plaats. Bovendien wijt u zijn dood aan de problemen die uw vader op zijn werk bij het bouwbedrijf ondervond (CGVS p.3). U hebt immers niet aangegeven ooit problemen te hebben ondervonden omwille van het werk van uw vader bij het bouwbedrijf. Daarenboven denkt u niet dat uw ontvoerders en de moordenaars van uw vader dezelfde personen waren. U denkt echter wel dat ze tot dezelfde politieke partij behoorden. Het enige element waaruit u dit afleidt is de wapens die ze gebruikten. Het zou immers bij beide incidenten om dezelfde nieuw ontwikkelde wapens gaan (CGVS-2 p.10). Het is dan wel vreemd dat u enkel kunt zeggen dat uw ontvoerders met een pistool bewapend waren, zonder verdere uitleg (CGVS-2 p.21). Op een gegeven moment haalt u aan dat het Mehdi leger of de Badr organisatie zowel achter de dood van uw vader als uw ontvoering zat (CGVS p.23). Het feit dat u zowel de Badr militie als het Mehdi leger als mogelijke daders naar voor brengt, duidt erop dat u toch nog steeds niet met 100% zekerheid kunt zeggen wie erachter zat, hetgeen u op een ander moment wel zo laat blijken (CGVS-2 p.10). De link tussen uw ontvoering en de dood van uw vader is dus onvoldoende overtuigend naar voor gebracht. Bovendien heeft na de dood van uw vader niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die hem zouden hebben gedood. Er is tevens geen nieuws in verband met de klacht die uw moeder indiende met betrekking tot de moord op uw vader. Bovendien hebt u zich tevens de moeite niet getroost u hiernaar te informeren (CGVS-2 p.8). Het is daarenboven bevreemdend te moeten vaststellen dat uw vader gedood werd in Bagdad en dat uw moeder als reactie hierop, naar Bagdad verhuisd (CGVS-2 p.4). Als uw familieleden werkelijk zo'n vrees voor vervolging zouden koesteren, is het vreemd dat uw moeder ervoor kiest zich te gaan vestigen op de plaats waar haar echtgenoot vermoord werd.

De tekst die op uw huis werd geschreven linkt u tevens aan de moord op uw vader, naar eigen zeggen omdat ze jullie zoveel mogelijk schade zouden willen toebrengen. Er zit echter anderhalve maand tussen beide gebeurtenissen en uw vader werd in Bagdad gedood, terwijl jullie huis zich in Kut bevindt. In de tekst staat ook niets vermeld in verband met de reden waarom deze tekst op uw huis werd geschreven en u hebt geen idee wie deze tekst op uw huis schreef. Maar wat er ook van zij, aangezien u dit linkt aan de dood van uw vader, waarvan u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat deze te linken is aan uw problemen, kan ook dit niet aanzien worden als een teken dat u nog steeds gezocht wordt (CGVS-2 p.5).

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De documenten die u voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de kopie van uw paspoort zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De links naar de filmpjes over de aanslagen voegen eveneens niets toe aan uw persoonlijke vluchtrelaas. Bovendien is niet te achterhalen waar en wanneer deze aanslagen plaatsvonden. De badge en het document van Al Sadeer kunnen bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen aangezien uw werk bij deze firma niet als geloofwaardig wordt aanzien. Om enige bewijswaarde te hebben dienen documenten samen te gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval blijkt. De medische attesten van Irak en van België bewijzen inderdaad uw medische toestand, maar zoals hierboven reeds aangehaald heeft dit geen invloed op uw asielpcedure. De andere documenten betreffen kopieën en hebben dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien staven zij uw asielprelaas niet aangezien het onder andere gaat om een verzendingsbewijs, uw diploma van de middelbare school, een contract van de directie waterplanten, ontvangstbewijzen van salarissen, het paspoort met visum van uw broer Ammar, het paspoort van Haidar, identiteitskaarten van uw moeder, vader, zus en broer, en van Haidar en zijn kinderen. Ook het contract van Haidar bij Al Sadeer, de badge van Haidar, de aanbevelingsbrief van Haidar, de mail van Haidar waarin hij vertelt wat hij van werk heeft gedaan, het document met de 4 samenstelling van het Al Sadeer bedrijf en de facturen en mails over bestellingen en betalingsgegevens voegen niets toe aan uw relaas. Deze zijn immers niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen ombuigen. Op alle documenten wordt immers steeds Haidars naam genoemd en niet die van u. Enkel bij het document van de samenstelling van het bedrijf wordt uw naam vermeld. Dit is echter een gemakkelijk te manipuleren document, het betreft immers een gewoon wit blad met getypte tekst. Bovendien blijkt de inhoud van dit document niet

helemaal overeen te komen met uw verklaringen (zoals hierboven uiteengezet). Ook de kopie van het nationaliteitsbewijs van de Joegoslavische vrouw die met uw oom trouwde en de foto van de zoon van uw oom die zelf met een Roemeense vrouw trouwde veranderen hier niets aan. Dit kan enkel deels verklaren waarom men hen als heidenen aanzag, maar u haalt onvoldoende zwaarwichtige elementen aan waarom men u om deze reden op ernstige wijze zou discrimineren. Aangezien de dood van uw vader niet aanzien kan worden als een element dat uw relaas ondersteunt, kan de overlijdensakte van uw vader en de aangifte met betrekking tot zijn dood niets toevoegen aan uw relaas. Verder blijkt uit de vertaling van de overlijdensakte (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) dat het beroep van uw vader "zelfstandige" was terwijl u verklaart dat hij werknemer was bij een particulierenbedrijf. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u simpelweg dat de overlijdensakte niet klopt (CGVS-2 p.8). Ook werden verschillende rubrieken niet ingevuld. Dit alles doet aan de authenticiteit van het document kan doen twifelen.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 § b - van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit al-Kut in de provincie Wasit in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers " van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiiitische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de stad Kut in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. In Wassit zijn sinds 2008 zijn de Iraakse troepen verantwoordelijk voor de veiligheid. Sindsdien is het aantal grootschalige incidenten in deze provincie laag. Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de 5 economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in deze provincie. In 2011 wordt melding gemaakt van kleinschalige aanvallen tegen

Amerikaanse doelwitten. Afgezien van één zware aanslag op 15 augustus was er voor het overige in 2011 geen sprake van noemenswaardige incidenten.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad al-Kut, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit al-Kut in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit al-Kut aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen en in sommige gevallen feitelijk onjuist zijn. Verzoeker betoogt dat het tweede gehoor 10 maanden na het eerste gehoor plaatsvond, hij reeds meer dan een jaar zijn land had verlaten, de ontvoering die aanleiding gaf tot zijn vertrek uit Irak, reeds anderhalf jaar geleden was en indien er aldus kleine inconsistenties zouden zijn tussen de verklaringen deze simpelweg kunnen verklaard worden door het tijdsverloop. Verzoeker vervolgt dat het gehoorverslag van 3 oktober 2011 amper leesbaar is, en verzoeker, noch zijn raadsman controle konden uitoefenen op de concrete vertaling door de tolk en in dit kader kan verwezen worden naar de soms schamele kwaliteit van de tolken in België. Verzoeker meent tevens dat hetgeen hij tijdens het gehoor van 3 oktober 2011 vertelde niet correct is en er delen van zijn verklaring ontbreken. Verzoeker onderneemt voorts een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), argumenteert verzoeker waarom in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie bestaat of waarom hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stukken toegevoegd: een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties; Belgische en Iraakse medische verslagen/attesten; artikels over Muqtada al-Sadr en een Subject Related Briefing (verder: SRB) “Irak” van 20 mei 2010.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn kennis met betrekking tot de werkzaamheden voor de Amerikanen zeer beperkt is, (ii) ook het document met de samenstelling van Sadeer niet overeenkomstig met zijn verklaringen, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft zijn tewerkstelling bij al Sadeer, (iv) ook wat andere aspecten van zijn verklaringen betreft nog inconsistenties te bemerken vielen, (v) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de ontvoering, (vi) hij geen aanwijzingen heeft als zouden hij en zijn familie later nog problemen hebben gekend om zijn ontvoerders, (vii) uit zijn verklaringen nergens blijkt dat hij het slachtoffer zou zijn geworden van een systematische en gerichte vervolging vanwege de autoriteiten, (viii) het feit dat men hem er regelmatig op wees dat als een Iraakees zich bekeert tot een andere godsdienst het beter is dat deze persoon dan door een landgenoot wordt gedood en men hem al grappend verweet een heiden te zijn, onvoldoende zwaarwichtig en te weinig concreet is om als een gegronde vrees voor vervolging of

een reëel risico op ernstige schade te worden beschouwd, (ix) de moord op zijn vader niet kan worden beschouwd als een aanwijzing dat hij persoonlijk wordt geviséerd in Irak, (x) hij niet aannemelijk maakt dat de tekst op het huis te linken is aan zijn problemen, (xi) de ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, (xii) de documenten de bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, (xiii) rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen er dient te worden geconcludeerd dat hij er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4 § b - van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken, (xiv) gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit al-Kut in de provincie Wasit in Zuid-Irak, de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst dient te worden beoordeeld, en (xv) hij komt de stad Kut in Zuid-Irak komt waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is.

Aan de nota van de verwerende partij wordt de Subject Related Briefing (verder: SRB) "Irak", "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad", 05/01/2012, toegevoegd.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. In de mate verzoeker betoogt dat het gehoorverslag van 3 oktober 2011 amper leesbaar is, hij, noch zijn raadsman controle konden uitoefenen op de correcte vertaling door de tolk, en hij hiervoor verwijst naar een krantenartikel van de Standaard over de kwaliteit van de tolken, en hij meent dat de weergave van wat hij vertelde tijdens het gehoor van 3 oktober 2011 niet correct is en er delen van zijn verklaring ontbreken, benadrukt de Raad dat het niet volstaat zijn beklag te doen over de kwaliteit van de tolken, te insinueren dat niet correct zou zijn vertaald en te poneren dat delen van de verklaring ontbreken, zonder enige concrete toelichting. De Raad merkt dienaangaande op dat het feitenrelaas in het verzoekschrift nagenoeg gelijklopend is met het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat niet correct werd vertaald of dat er delen ontbreken van zijn afgelegde verklaringen die de essentie uitmaken van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en zijn vluchtmotief. Uit de gehoorverslagen blijkt bovendien dat aan verzoeker de rol van de tolk werd uiteengezet, hem bij aanvang van de gehoren duidelijk werd gevraagd of hij de tolk begrijpt en tevens werd gesteld dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) moeten gemeld worden en op het einde van het gehoor werd nogmaals de vraag gesteld of hij de tolk had begrepen. Ook uit de lezing van het gehoorverslag kan niet worden afgeleid dat er zich problemen met betrekking tot de vertaling zouden hebben voorgedaan. Verzoeker maakt derhalve zijn grief niet aannemelijk.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker werd ontvoerd op 5 mei 2010 en dat dit de aanleiding is geweest voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. (CGVS I, p. 14 "*Wanneer hebt u beslist Irak te verlaten? Toen ik bij hun was. Toen ze me ontvoerd hadden, (...)*"). Zo verzoeker weliswaar voorhoudt dat er verschillende redenen waren voor zijn ontvoering, met name omdat hij en zijn familie beschouwd werden als "heidenen" en hij samen met zijn zwager in een bedrijf werkte voor de "Amerikaanse troepen", dient de Raad vast te stellen dat zijn verklaringen hieromtrent op bepaalde punten zwaar inconsistent zijn doch er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat de ontvoering werd gepleegd om geld (gehoor I, p. 15-17) en verzoeker slachtoffer is geworden van een "geldgroepering" (CGVS gehoor I, p. 16) zoals hij het zelf stelde. Al brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs aan van de ontvoering van 5 mei 2010 bij, uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt dat zijn relaas omtrent de ontvoering in grote lijnen als geloofwaardig kan worden aangenomen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat zijn ontvoering te maken had met verschillende elementen waaronder het feit dat hij en zijn familie zouden behoren tot een "ongelovige minderheid" en omdat hij zou gewerkt hebben voor het bedrijf al Sadeer die samenwerkt met de Amerikanen, kan hij niet overtuigen omdat 1) hij weliswaar beweert dat hij en zijn familie worden beschouwd als "niet-gelovig"

en/of "soenniet", maar uiteindelijk uit geen enkel objectief element blijkt dat hij en zijn familie ooit ernstig werden belaagd of gevisieerd omwille van die reden terwijl kan aangenomen worden dat dit wel degelijk zou zijn gebeurd tijdens het hoogtepunt van het sektarisch geweld, 2) het bedrijf al Sadeer al sinds 2005 samenwerkt met de Amerikanen en het weinig geloofwaardig is dat religieuze/politieke milities vijf jaar zouden wachten om een lid van de familie te ontvoeren om de samenwerking met de Amerikanen te ontmoedigen en dat overigens redelijkerwijs kan aangenomen worden dat indien zij al Sadeer zouden viseren zij wel zijn zwager H. zouden gekidnapt hebben vermits hij het bedrijf heeft opgestart en leidde en hij als zaakvoerder zaken met de Amerikanen deed, 3) de ontvoering zoals verzoeker het beschrijft toevallig is op het moment dat hij stond te wachten op een taxi (gehoor II, p. 21), wat niet wijst op een doelgericht plan om andere redenen dan geld, en 4) hij aanvankelijk duidelijk stelt dat een "geldgroepering" de ontvoering had gepleegd en daaraan toevoegde "ze hebben losgeld gevraagd en dan hebben ze mij vrijgelaten". In de mate verzoeker nog stelt dat hij behoort tot een zwakke stam kan daaraan toegevoegd worden dat hij zich daar beperkt tot blote beweringen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat zijn ontvoering het louter gemeenrechtelijke karakter overstijgt.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat uit zijn relaas blijkt dat hij bedreigd werd door aanhangers van al Sadr, het Mehdi leger en de Dawa partij is de Raad van oordeel dat daaraan geen geloof kan worden gehecht omdat verzoeker niet aantoont dat zijn ontvoering politiek of religieus geïnspireerd is en omdat hij aanvankelijk duidelijk aangaf dat de ontvoering werd gepleegd door onbekenden en hij slechts tot al al Sadr/ Dawa/ al Mehdi komt wanneer tijdens het gehoor wordt geïnsisteerd op de vraag wie of welke organisatie hem heeft ontvoerd.

2.7. De Raad wijst er voorts op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, gegronde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker, loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, geen argumenten aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij niet op bescherming in kan rekenen vanwege de Iraakse autoriteiten. Bovendien, blijkt uit zijn verklaringen dat hij en/of zijn familie nooit melding zou hebben gemaakt van de door hem aangehaalde ontvoering bij de autoriteiten, en zij nooit klacht indienden bij de politie. Verzoeker deed dit naar eigen zeggen niet omdat "Als ik een klacht had ingediend bij hen, dan hadden ze dat zeker te weten gekomen en hadden ze me later zeker gedood". Verzoeker kan niet worden gevolgd omdat hij op geen enkel moment heeft aangehaald dat hij en zijn familie ooit problemen zouden hebben gekend met de Iraakse autoriteiten en uit niets blijkt dat hij en zijn familie daadwerkelijk werden gevisieerd. Integendeel, verzoeker was tewerkgesteld, zijn vader was tewerkgesteld en had voldoende geld om te investeren in een bedrijf al Sadeer samen met zijn schoonzoon H., en gedurende vijf jaar slagen zij er in om zonder enig probleem van wie dan ook zaken te doen met de Amerikanen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat er redenen zijn waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de Iraakse autoriteiten of waarom hij geen bescherming zou krijgen. Dit klemmt des te meer nu uit het administratief dossier met betrekking tot de algemene veiligheid in de provincie van verzoeker het volgende blijkt: *"Sinds eind oktober 2008 is de controle over de provincie Wassit overgeheveld naar de Irakese troepen. Met deze overheveling vielen alle Zuid-Iraakse provincies onder Iraakse autoriteit. Men ging er van uit dat de veiligheid in het Zuiden van het land voldoende gestabiliseerd was om deze in handen te geven van de Iraakse troepen. 2200 Amerikaanse strijdkrachten bleven ter plaatse om steun te bieden aan de Iraakse troepen bij problemen. Sindsdien is het aantal grootschalige incidenten laag. Begin 2009 werden in Kut, de hoofdstad van de provincie Wassit, dankzij de verbeterde veiligheidssituatie betonnen veiligheidsmuren weggehaald rond gebouwen waar de veiligheidsdiensten gehuisvest waren. (...) Dankzij de verbeterde veiligheidssituatie komt de economische ontwikkeling en de creatie van jobs meer en meer bovenaan de agenda te staan in de provincie Wassit. Een voorbeeld is de opening van een heel grote vis- en vleesmarkt in maart 2010, die gerealiseerd werd door een samenwerkingsband tussen de Iraakse, Amerikaanse troepen en de Provinciale Reconstructie Teams. Omwille van een volkstelling die plaatsvond eind oktober 2010 heeft de politie van de provincie speciale veiligheidsmaatregelen genomen om de "volkstellers" te beschermen, gezien men eventueel vreest voor aanslagen tegen hen. (...) net als in 2010, melding*

gemaakt van kleinschalige aanslagen tegen Amerikaanse doelwitten (militaire basis, patrouilles). Persartikelen maken ook opvallend veel melding van leden van milities die worden opgepakt en de ontdekking van wapenopslagplaatsen in deze provincie en ze spreken over vrijdelde aanslagen in de eerste helft van 2011. (...)" (Subject Related Briefing (SRB) "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak", p. 15-16). Uit deze informatie blijkt derhalve dat in Wassit, meer specifiek in de hoofdstad Kut waar verzoeker woonachtig was de Iraakse autoriteiten alles in het werk stellen en voorzorgen nemen om de veiligheid en de rust van de burgers te bewerkstelligen, zodat de Raad van oordeel is dat verzoeker en/of zijn familie wel degelijk beroep hadden kunnen doen op de autoriteiten. Dit klemmt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat zijn moeder na het overlijden van haar echtgenoot in juli 2011 klacht indiende bij de Iraakse autoriteiten (CGVS gehoor II, p. 7).

2.8. In de mate enig geloof wordt gehecht aan de moord op verzoekers vader, dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat deze gebeurtenis betrekking heeft op verzoeker of de redenen die hij aanhaalde voor zijn ontvoering. Immers, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader zou zijn gedood door zijn bedrijf omdat hij fraude op het spoor zou zijn gekomen.

2.9. Wat het bekladden van hun huis betreft in Kut kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen en indien dit op enige waarheid berust ook in dit geval geen klacht werd ingediend bij de politie.

2.10. In de mate verzoeker nog probeert te overtuigen dat hij en zijn familie wel degelijk werden gevisieerd door het Mehdi leger en deze organisatie achter zijn ontvoering zat en hij ter ondersteuning daarvan verwijst naar artikels betreffende Muqtada al-Sadr, wijst de Raad naar wat in voorafgaande bespreking werd gesteld, de informatie in de SRB betreffende de provincie Wassit en de verklaringen van verzoeker *"ruim 10 maanden later, (...) dat hij vermoedde dat het Mehdi-leger achter zijn ontvoering zat"* (verzoekschrift, p. 11). De Raad herhaalt dat aan de ontvoering op zich niet wordt getwijfeld, doch dat verzoeker niet aantoonde dat dit gebeurde omwille van religieuze of politieke redenen door milities van al Sadr of het Mehdi leger en hij ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming kon krijgen vanwege de Iraakse autoriteiten.

2.11.1. Verzoeker stelt thans dat zijn familie in Bagdad verblijft en dat de subsidiaire bescherming had dienen onderzocht te worden ten aanzien van Bagdad. Bij de nota werd de SRB *"Irak"* *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-BAGDAD"* van 5 januari 2012 toegevoegd.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en
 - in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
- (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

2.11.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.11.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) Doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, §2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.11.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.12.1. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad") is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar

een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12.2. In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende: *“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...) Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”* (SRB, p. 11 en volgende)

2.12.3. De Raad wijst voorts op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *“Strategy for the Iraq Situation van januari 2007”* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91). Dienaangaande kan nog worden vermeld dat uit de SRB blijkt dat uit telefonisch contact met IOM België blijkt dat personen die vrijwillig terugkeerden uit Europese landen weinig problemen ondervinden (SRB, p. 23).

2.12.4. Uit de SRB dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011-2012. Door het indienen van een SRB van 2010 slaagt verzoeker er niet in de informatie toegevoegd aan de nota te weerleggen of te ontkrachten.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de statistieken opgenomen in de SRB van 5 januari 2012 (p. 8-9) met betrekking tot het aantal burgerdoden en het aantal incidenten en de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 24), kan in hoofde van

verzoeker niet worden aangenomen dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Wat de situatie in de provincie Wassit betreft en meer specifiek de stad al Kut kan worden verwezen naar het punt 2.7 en het citaat uit de SRB “De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak”, p. 15-16. De artikels met betrekking tot Muqtada al-Sadr kunnen de meer specifieke informatie in de SRB die betrekking heeft op de provincie Wassit niet ontkrachten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert derhalve terecht dat na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit al-Kut in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.15 In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS